

РЕШЕНИЕ

№ 2989

гр. София, 17.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилка

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6789** по описа за **2010** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение по н.а.х.д. № 2205 / 2010 г., Софийски районен съд, НК, 97 състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-21 / 29.01.2010 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор / К./, с което на З. „А.” е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лв. на основание чл.319, ал.2, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/ за нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от З. „А.”, чрез процесуален представител, в която се моли същото да бъде отменено. Касаторът твърди, че решението е неправилно и необосновано. Излагат се съображения, че редакцията на текста на чл.107, ал.1 от КЗ предполага диспозитивен характер на правната норма. Смята за неправилно и посоченото в мотивите на решението, че съставът на нарушението е осъществен чрез бездействие, тъй като застрахователят, макар и с 15-дневно закъснение е упражнил правото си да откаже

изплащане по застрахователната полица, следователно е извършил едно от двете възможни действия – да изплати обезщетение или мотивирано да откаже плащането му.

Ответникът, Комисията за финансов надзор, чрез процесуален представител, оспорва жалбата, като сочи, че нормата има императивен характер и защитава интересите на потребителите, поради което и при неспазването ѝ следва да се приложи санкцията по чл.319 от КЗ.

Представителят на С градска прокуратура счита, че жалбите са неоснователни и решението следва да бъде оставено в сила.

Жалбата ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е от надлежна страна срещу подлежащо на обжалване съдебно решение и в законоустановения срок.

Административен съд С. – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, подробно описани в обжалваното решение, както и показанията на свидетел. Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, съгласно чл.219, ал.1 от АПК.

Приетата от СРС фактическа обстановка, подробно описана в акатуваното решение, настоящият съд намира за правилна, като подкрепена от всички събрани по делото доказателства. При тази фактическа обстановка настоящият състав изцяло споделя констатациите и съображенията на първоинстанционния съд, които са ясно и обстойно аргументирани.

При издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

По съществото на спора СРС правилно е установил, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ, поради което правилно е ангажирана и административно – наказателната му отговорност по чл.319, ал.2, т.2 от кодекса.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е мотивирано, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК, поради което и твърденията на касатора са неоснователни.

Кодексът на застраховането в чл.107, ал.1 от КЗ от предвижда максимален срок, в който застрахователят е длъжен да вземе решение по заведената щета, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже изплащането му.

Съдът не споделя съображенията процесуалния представител на касатора, че разпоредбата е диспозитивна, т.е. че не става въпрос за административно нарушение, тъй като не се касае за неизпълнение на административно задължение, което да е скрепено със санкция. Макар срокът по чл.107, ал.1 от КЗ да касае отношения между застрахователя и застрахования и вероятно да се включва и като клауза от застрахователния договор /където, разбира се, е възможно страните да уговорят и по-благоприятен за застрахования срок/, максимално предвидения срок, дори и да не е включен в договора, представлява императивно нормативно изискване, с което застрахователят е длъжен да се съобразява.

Предвид важното обществено значение на отношенията между застрахователя и застрахования, съответно на дейността на застрахователните компании, кодексът е предвидил осъществяването на държавно регулиране и надзор над тази дейност, който съгласно чл.7 от КЗ е възложен да се извършва от Комисията за финансов надзор, както и от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Застрахователен надзор". Освен това, кодексът е предвидил изрично административно наказание при установяване на нарушения на нормативната уредба / чл. 319, ал.1 от КЗ/.

Щом като едно деяние, в конкретния случай, извършено чрез бездействие в рамките на нормативно – определения срок, което нарушава установения ред на държавно управление, е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, изобщо не може да се поставя под съмнение въпросът дали това деяние е административно нарушение. В случая, предвид субекта на отговорността, а именно юридическо лице, тя е обективна и безвиновна, поради което субективният елемент изобщо не е част от фактическия състав на нарушението.

Неспазването на предвидения в кодекса срок за реакция не се отрича и от касатора, като дори и в касационната жалба сочи наличието на „закъснене от 15 дни”.

По горните аргументи, съдът счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и правилно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд С. – град, I касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение по н.а.х.д. № 2205 / 2010 г. на Софийски районен съд, НК, 97 състав, потвърждаващо Наказателно постановление № Р-10-21 / 29.01.2010 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор, с което на З. „А.” е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лв. на основание чл.319, ал.2, т.2 от Кодекса за застраховането за нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.